

ความรักของครอบครัวคือกำลังใจ

มีคำกล่าวของนายแพทย์โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์ ท่านกล่าวไว้ว่า ทุกคนทำงานหนักและเหนื่อย แต่เราสามารถเพิ่มความสุขในชีวิตได้ ด้วยการนำสิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้น มาเติมให้หัวใจมีความสุข แล้วเราจะมีพลังในการสู้ต่อไป ดิฉันขอถ่ายทอดเรื่องราว ความประทับใจจากการเป็นส่วนหนึ่งในทีมเภสัชกรที่ดูแลผู้ป่วย HIV ของกองเภสัชกรรม โรงพยาบาลค่ายสุรนารี โดยมีหน้าที่ติดตามปัญหาจากการใช้ยาของผู้ป่วย HIV ในขณะมาอนรับการรักษาในโรงพยาบาล เริ่มจากการค้นหาปัญหาการใช้ยาของผู้ป่วยและปรึกษากับทีมแพทย์และพยาบาล เพื่อปรับการใช้ยาให้ถูกต้องและเหมาะสม เรื่องราวที่นำมาถ่ายทอดครั้งนี้เป็นเรื่องราวของผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษา ที่หอผู้ป่วยอายุรกรรมชาย 303 (ขออนุญาตใช้นามสมมุติของผู้ป่วยท่านนี้ว่า คุณบุญหลาย) ครั้งแรกที่ดิฉันได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณบุญหลาย ดิฉันกลับพบว่าคุณบุญหลายไม่สบายดิฉันเลย ทำให้ดิฉันต้องพูดคุยกับคุณบุญหลายว่า คุณบุญหลายคะ เวลาพูดคุยกันเราควรสบตากัน นะคะ คุณบุญหลายตอบดิฉันพร้อมกับยิ้มนิด ๆ ว่า ผมมองไม่เห็นครับ ดิฉันตกใจและขอโทษคุณบุญหลาย ที่พูดไม่สุภาพ และนึกโทษตัวเองที่อ่านประวัติแรกยังไม่สมบูรณ์ คุณบุญหลายกลับยิ้มกว้างและตอบว่า ไม่เป็นไรครับ นั่นคือความประทับใจแรกที่ดิฉันสามารถรับรู้ได้ว่า คุณบุญหลาย เป็นเด็กหนุ่มที่ตาบอดแต่ใจไม่บอด นอกจาก การดูแลการใช้ยาด้านไวรัส ดิฉันยังได้มีโอกาสดูแลและติดตามการใช้ยา Dilantin ซึ่งเป็นยา High Alert และ กิจกรรม Drug Reconciliation จึงทำให้มีโอกาสได้เยี่ยมคุณบุญหลายบ่อยครั้ง และทุกครั้ง ดิฉันจะทักทายว่า สวัสดีคะบุญหลาย จำเสียงได้ไหมว่าเสียงใคร คุณบุญหลายจะยิ้มและตอบกลับว่า สวัสดีครับ จำได้ครับ คุณเภสัช คำตอบนั้นทำให้ดิฉันรู้สึกขอบคุณคำพูดที่เป็นมิตรจิตที่คุณบุญหลายมอบให้ และหลายครั้งที่มีโอกาสพูดคุยกับคุณแม่ของคุณบุญหลาย แม้รูปร่างท่านของไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่ท่านมีหน้าที่ในการดูแลลูกชายซึ่งขณะนี้มีความผิดปกติหลายระบบที่ตรวจพบเพิ่ม เช่น อาการปวดศีรษะค่อนข้างมาก อาการชัก กล้ามเนื้อขาทั้ง 2 ข้างอ่อนแรงเดินไม่ไหว อาการเพี้ยนเนื่องจากการปรับสูตรยาด้านไวรัสชนิดใหม่ และไวรัสตับอักเสบ ซี เป็นต้น ขณะเริ่มปรับยาด้านไวรัสดิฉันขอนัดพบคุณแม่คุณบุญหลายเพื่ออธิบายเกี่ยวกับอาการข้างเคียงจากยาซึ่งคุณแม่และคุณบุญหลายตั้งใจฟัง รวมทั้งคุณแม่มีส่วนร่วมในการ

เลือกเวลารับประทานยาต้านไวรัส ในการปรับเวลาทานยา คุณหมอสุวัฒน์ชัยและพ.ต.หญิงวันเพ็ญหัวหน้า
หอผู้ป่วยอายุรกรรมชาย 303 ให้ข้อเสนอแนะเพื่อการรักษาที่ต่อเนื่อง ป้องกันการล้มทานยาและลดโอกาส
เชื้อดื้อยา ผลสรุป คือ รับประทานยาต้านไวรัสเวลา 17.00 น. ซึ่งเป็นเวลาที่พ้นกับมื้ออาหารของ
โรงพยาบาลและเวลาที่เหมาะสมเมื่อกลับไปรักษาต่อที่บ้าน ในวันถัดมาดิฉันได้ติดตามการบริหารยาในหอ
ผู้ป่วยและทบทวนวิธีรับประทานยา ลักษณะเม็ดและสีของยา รวมทั้งการเก็บรักษายา กับคุณแม่ของคุณบุญ
หลาย ดิฉันรับรู้ได้ ถึงความตั้งใจของคุณแม่ และทุกครั้งที่ได้พูดคุยกับบุคคลทั้งสอง ก็จะพบสีหน้าที่ยิ้ม
แย้ม และให้ความร่วมมือในการปฏิบัติตามเสมอ นอกจากนี้ดิฉันและทีมพยาบาล ได้กระตุ้นให้คุณบุญหลาย
พยายามออกกำลังกายขณะอยู่บนเตียงโดยการยกขา และ กรณี ที่มีเจ้าหน้าที่นายสิบชายของหอผู้ป่วย เข้าเวร
เจ้าหน้าที่นายสิบชายก็จะช่วยพยุงให้คุณบุญหลายได้เดินออกกำลังกาย ดิฉันมีโอกาสเคยถามถึงคุณพ่อของคุณ
บุญหลายกับคุณแม่ คุณแม่ได้ตอบว่า คุณพ่อต้องไปทำงานแต่คุณพ่อจะเป็นคนที่ขับรถมาส่งแม่และลูกทุก
ครั้งที่มาโรงพยาบาล รวมทั้งปัจจุบันคุณพ่อส่งคุณแม่มาเฝ้าลูกด้วย ดิฉันรับฟังเรื่องราวอย่างมีความสุข อิ่ม
เอมใจ และได้กล่าวชื่นชมถึงความรักและกำลังใจที่มีให้ของคนในครอบครัว ที่สามารถทำให้สุขภาพจิตใจ
ของทุกคนเข้มแข็ง อาการของคุณบุญหลายค่อยๆ ดีขึ้นจนในที่สุดสามารถกลับบ้านได้ คุณหมอสุวัฒน์ชัย
และคุณหมอเปรม ได้ปรับยาและนัดคุณบุญหลายมาพบครั้งต่อไป ทีมพยาบาลได้วางแผนในการปฏิบัติตัว
ขณะกลับบ้านรวมทั้งแผนการเยี่ยมบ้าน ส่วนดิฉันทบทวนการใช้ยาทั้งหมดอีกครั้ง ซึ่งคุณแม่ของคุณบุญ
หลายตอบได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งดิฉันเน้น เรื่องการรับประทานยาให้ตรงเวลา และให้นำยาต้านไวรัสมาพบ
เภสัชกรทุกครั้งเมื่อมารับยาที่โรงพยาบาล

วันที่ 10 ก.ค. 52 ขณะที่ดิฉันกำลังเดินผ่านห้องยาเพื่อไปหอผู้ป่วย ดิฉันพบผู้ป่วยที่ดิฉันรู้จักนั่งบน
รถเข็นแลดูแข็งแรง ใบหน้าสดใส ดิฉันจำชื่อเค้าไม่ได้ แต่เดินเข้าไปทักทายและถามเกี่ยวกับอาการป่วย
รวมทั้งถามชื่อซ้ำเพื่อสะดวกในการพูดคุย อ้อ! ผู้ป่วยท่านนี้ ก็คือคุณบุญหลายนั่นเอง ขณะนั้นคุณแม่ของคุณ
บุญหลายเดินออกมาจากห้องที่รอรับยา เพื่อมาสวัสดีและทักทาย ดิฉันจึงคุณบุญหลายถามด้วยคำถามเดิมว่า
จำได้ไหมว่าเสียงใคร คุณบุญหลายยิ้มและพูดเบาๆ ว่าจำไม่ได้ครับ ขณะเดียวกันคุณแม่ก็บอกว่า คุณเภสัชไ

บุญหลายจึงร้องอ้อ และทักทายว่าสวัสดีครับ คุณเก๊สซ์ จากนั้นดิฉันจึงถามเรื่องวินัยการรับประทานยา อาการข้างเคียงจากยา สุขภาพทั่วไป เช่น ขาแข็งแรงพอจะเดินได้หรือยัง ซึ่งคุณแม่ตอบว่าขณะนี้ ต้องใช้ ลีซ่าช่วยเดิน หลังจากการทักทายเรียบร้อยดิฉันจึงขอตัวเพื่อไปทำงานต่อ

จากเรื่องราวทั้งหมดนี้ ดิฉัน พบว่า การทำงานเป็นทีมของสหสาขาวิชาชีพ ประกอบด้วย ทีมแพทย์ พยาบาล และเภสัชกร มีการประสานงานเพื่อดูแลอาการป่วยของคุณบุญหลายได้อย่างสมบูรณ์ส่งผลให้อาการป่วยดีขึ้น ทำให้คุณบุญหลายและครอบครัวเข้าใจการปฏิบัติตัวได้เหมาะสม และสิ่งสำคัญ คือ ความรักของพ่อและแม่ที่ ตั้งใจดูแลอาการป่วยของลูก สร้างกำลังใจที่เข้มแข็งและรอยยิ้มที่สดใสให้แก่คุณบุญหลายทำให้ตนเองสามารถก้าวข้ามวิกฤตสุขภาพในครั้งนี้

ผลจากการปฏิบัติงานครั้งนี้สร้างโอกาสพัฒนาสำหรับทีมสหสาขาวิชาชีพเพื่อให้เกิดการดูแลที่ไร้รอยต่อใน 3 ประเด็น

- การเชื่อม profile ของผู้ป่วยกลุ่มโรค HIV เฉพาะบุคคลเมื่อมารับการรักษาเป็นผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน
- เภสัชกรค้นหาปัญหาจากการใช้ยาและแจ้งกลับให้แพทย์ทราบ
- การส่งต่อข้อมูลสำหรับการเยี่ยมบ้านและผลจากการเยี่ยมบ้านส่งกลับมายังทีมเพื่อดูแลต่อไป

สุดท้ายนี้ ดิฉันยินดีมากที่มีโอกาสดูแลคุณบุญหลาย รวมทั้งต้องขอบคุณ คุณบุญหลายและครอบครัวที่ทำให้ดิฉันรู้สีกว่างานที่ทำมีคุณค่า เพียงคำทักทายและคำขอบคุณที่มอบให้ก็ทำให้หัวใจดิฉันพองโตและยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อนึกถึงเสมอ

พ.ต.หญิงรัตนา ตริรัตน์ตระกูล

เภสัชกร แผนกบริการผู้ป่วยใน กองเภสัชกรรม

โรงพยาบาลค่ายสุรนารี 28 ส.ค. 52